

**6. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ВХОДЖЕННЯ УКРАЇНИ
В ЄВРОПЕЙСЬКИЙ
ГУМАНІТАРНИЙ ПРОСТІР**

6.1. УКРАЇНА В БОЛОНЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

«Незаперечним успіхом України стало приєднання в 2005 році до Болонського процесу, який передбачає створення спільної Зони європейської вищої освіти до 2010 року. Перед нами стоїть відповідальне завдання – прискорити запровадження європейських стандартів у вищій школі, не втрачаючи при цьому найкращих власних традицій. Виконання цього завдання на практиці означає – з 2010 року наша вища освіта вже буде інтегрована до Європейського Союзу».

Президент України Віктор Ющенко,
«Голос України», 26 вересня 2008 року.

ПРОБЛЕМИ

Підвищення конкурентоспроможності національних економік у сучасному світі передбачає перехід від екстенсивного використання людських ресурсів з низьким рівнем базової професійної підготовки до інтенсивного використання висококваліфікованої робочої сили, адаптованої до умов соціальноорієнтованої економіки інноваційного типу. В умовах трансформації економіки і підвищення ролі новітніх технологій у виробництві освіта є основним засобом перетворення людського потенціалу на якісний людський капітал. Освіта, що відповідає потребам суспільства та ринку праці, дозволяє сформувати в кожній людині здатність швидко адаптуватися до сучасних соціально-економічних реалій та забезпечувати собі належну якість життя.

Про залежність конкурентоспроможності країн від якості освіти свідчить те, що до першої десятки країн з найвищим загальним індексом конкурентоспроможності входить 7 країн-учасниць Болонського процесу, так само, як і до десятки кращих за індексом конкурентоспроможності вищої освіти (табл. 1). Це також є свідченням ефективності Болонського процесу, в рамках якого вирішуються завдання розвитку і реформування національних систем вищої освіти.

Участь України у Болонському процесі є важливою умовою її гуманітарного розвитку та засобом інтеграції в європейський освітній простір. Ключовими проблемами імплементації вимог Болонського процесу в Україні є такі.

За даними лондонської інвентаризації стану виконання вимог Болонського процесу, Україна посідає 35-те місце серед 48-ми оцінюваних учасників з 46-ти країн.

Таблиця 1. Показники конкурентоспроможності країн-учасниць Болонського процесу серед 130 країн світу в контексті розвитку людського капіталу за семибальною шкалою (2007 р.)

№ з/п	Країна	Вища освіта і підготовка		Загалом	
		місце	індекс	місце	індекс
	Фінляндія	1	6.01	6	5.49
	Швеція	2	5.98	4	5.54
	Данія	3	5.96	3	5.55
	Швейцарія	7	5.63	2	5.62
	Ісландія	8	5.62	23	5.02
	Норвегія	9	5.60	16	5.20
	Нідерланди	10	5.57	10	5.40
	Бельгія	11	5.57	20	5.10
	Великобританія	15	5.42	9	5.41
	Австрія	17	5.40	15	5.23
	Україна	53	4.20	73	3.98

Джерело: Доповідь Світового Економічного Форуму «The Global Competitiveness Report 2007–2008».

• **Невідповідна якість вищої освіти.** За даними інвентаризації виконання вимог Болонського процесу у 2007 році (табл. 2) Україна отримала середню оцінку 3,5 за п'ятибальною шкалою щодо забезпечення якості освіти (середня оцінка країн–учасниць за цим показником – 4,1).

Таблиця 2. Інвентаризація стану виконання вимог Болонського процесу в Україні

ІНДИКАТОРИ	ОЦІНКА
Система ступенів	
1. Стан запровадження першого та другого циклів	5 (відмінно)
2. Доступ до наступного циклу	5 (відмінно)
3. Запровадження системи національних кваліфікацій	2 (певний прогрес)
Забезпечення якості	
4. Запровадження стандартів та рекомендацій щодо забезпечення якості	3 (добре)
5. Стан розвитку системи зовнішнього забезпечення якості	4 (дуже добре)
6. Рівень участі студентів та міжнародних організацій	
6а. Студентів	5 (відмінно)
6б. Міжнародних організацій (експертів)	2 (певний прогрес)
Визнання ступенів та періодів навчання	
7. Стан запровадження додатка до диплома	1 (малий прогрес)
8. Запровадження принципів Лісабонської конвенції про визнання	5 (відмінно)
9. Стан запровадження ECTS	4 (дуже добре)
Навчання впродовж життя	
10. Визнання попереднього навчання	5 (відмінно)
Поєднані ступені	
11. Запровадження і визнання поєднаних ступенів	5 (відмінно)
Підсумкова оцінка	3,83 (дуже добре)

Джерело: Bologna Process Stocktaking: London 2007.

• **Недосконалість мережі вищих навчальних закладів (ВНЗ).** Сьогодні в Україні підготовку фахівців з вищою освітою здійснюють 904 вищі навчальні заклади всіх рівнів акредитації та форм власності, серед яких 192 університети (табл. 3). Для порівняння: Великобританія має 113 університетів; Італія – 83; Німеччина – 78; Франція – 71; Іспанія – 58; Польща – 40. Крім того, більшість ВНЗ України мають відокремлені структурні підрозділи, яких на сьогодні зареєстровано 1005. Вищі навчальні заклади державної форми власності підпорядковані 26 міністерствам і відомствам, 10 з яких мають у підпорядкуванні лише один заклад. Така практика не характерна для європейських країн. Багато навчальних закладів, маючи статус вищих, насправді неспроможні повною мірою забезпечити сучасний рівень викладання.

• **Повільна автономізація університетів.** Попри наявність певних елементів автономії та самоврядування, університети фактично залишаються низовими елементами жорстко регламентованої, ієрархічної та централізованої системи.

Таблиця 3. Мережа ВНЗ України на початок 2007/2008 навчального року

Тип ВНЗ	Кількість ВНЗ	Кількість студентів	Кількість студентів в одному закладі
університет	192	1860039	9688
академія	57	348477	6114
інститут	123	178341	1450
консерваторія	1	488	488
коледж	205	174346	850
технікум	188	199190	1060
училище	138	52917	383
разом	904	2813798	3113

Джерело: Державний комітет статистики України.

- **Слабка інтеграція вищої освіти і наукових досліджень.** Така інтеграція є одним з важливих чинників підвищення ефективності та якості вищої освіти, а відтак – її конкурентоспроможності на європейському та міжнародному ринку освітніх послуг. Проте наукові дослідження здійснюються в Україні лише у 164 з 347 вищих навчальних закладів III–IV рівнів акредитації.

- **Неузгодженість національної системи кваліфікацій з системою кваліфікації для Європейського простору вищої освіти, прийнятою на Бергенській конференції 2005 року.** Процес планується завершити поетапно до 2010 року. Існує проблема диверсифікації програм другого циклу за критеріями академічності та професійності.

- **Початкова стадія запровадження докторського навчання як третього циклу в рамках Болонського процесу.** В Україні збережена з радянських часів система присудження двох наукових ступенів: кандидата та доктора наук. Приведення цих ступенів у відповідність до європейських зразків ускладнюється відсутністю єдиного докторського стандарту в країнах–учасниках Болонського процесу.

- **Неузгодженості запровадження Європейської системи трансферу і накопичення кредитів (*European Credit Transfer&Accumulation System – ECTS*).** У 2006/2007 навчальному році в усіх ВНЗ України III–IV рівнів акредитації формально запроваджено систему ECTS. Затверджено додаток до диплома європейського зразка (*Diploma Supplement*). Проте українська практика впровадження ECTS не спирається на розроблений в рамках Болонського процесу компетентнісний підхід.

- **Нерозвиненість системи навчання протягом життя.** Ефективним способом запровадження навчання протягом життя є широке використання можливостей дистанційної освіти. Проте її розвиток в Україні наразі відстає від світового і європейського рівнів, а сама дистанційна освіта реалізується переважно у вигляді спеціалізованих курсів за окремими напрямками (мовні, бухгалтерські тощо).

ІНІЦІАТИВИ

- **Створити систему оцінювання якості вищої освіти за європейськими стандартами і нормами відповідно до вимог Європейського реєстру забезпечення якості освіти.** Забезпечити розроблення методики та критеріїв визначення рейтингу вищих навчальних закладів III–IV рівнів акредитації усіх форм власності, сприяти створенню незалежних агентств з моніторингу якості вищої освіти.

- **Продовжити роботу з удосконалення системи зовнішнього незалежного оцінювання успішності знань.**

- **Оптимізувати мережу навчальних закладів державної і комунальної форм власності протягом 2009–2010 рр.** З цією метою здійснити укрупнення університетів, створити потужні регіональні університети.

- **Надати університетам автономію європейського рівня.**

- **Завершити формування національної системи кваліфікацій,** зокрема розробити принципи, механізми та процедури запровадження докторського навчання як третього Болонського циклу відповідно до структурованих докторських програм.

- **Реалізувати комплексний підхід до запровадження системи ECTS з урахуванням змістовного аспекту програм та наблизити обсяг навантаження викладачів до європейських стандартів.**

- **Забезпечити реалізацію принципу безперервної освіти шляхом подальшого розвитку дистанційної освіти.**

ОЧІКУВАНІ РЕЗУЛЬТАТИ

у короткостроковій перспективі:

- **Підвищення якості та доступності освіти до рівня європейських стандартів.**
- **Зміцнення позицій України на європейському і світовому ринках освітніх послуг.**

у довгостроковій перспективі:

Інтеграція України в Європейський освітній простір.

6.2. СУСПІЛЬНО–РЕЛІГІЙНІ ВІДНОСИНИ

«Я вірю у те, що з мудрістю і терпінням ми пройдемо шлях до мрії. Я вірю у те, що будь-які поділи українських віруючих – недовговічні. Я вірю у те, що як Божий дар, як історична правда та справедливість в Україні постане Національна Помісна Церква».

Президент України Віктор Ющенко,
Звернення до Українського народу з нагоди 1020–ліття
Хрещення України-Русі, 26 липня 2008 року

ПРОБЛЕМИ

Гармонізація суспільно–конфесійних і державно–церковних відносин нерозривно пов'язана з формуванням партнерської моделі взаємодії між релігійними інституціями і державою на основі дотримання фундаментальних прав людини на свободу совісті і релігії. Спроможність гарантувати їх захист – ознака демократичної, правової держави. Створення оптимальних умов реалізації права на свободу совісті і релігії, утвердження кооперативної системи державно–конфесійних відносин визначатимуть перспективи інтеграції України в європейський духовний простір.

«Демократія як система політичної, правової та соціальної організації, котра вбирає в себе спільні цінності товариськості, терпимості та плюралізму, створює найкращі рамкові умови, що захищають вільне сповідання релігії».

*Пояснювальний меморандум
до Рекомендації ПАРЄ 1396 (1999)
«Релігія та демократія»*

Серед проблем, що ускладнюють демократизацію та європеїзацію національної моделі суспільно–релігійних відносин, необхідно зазначити такі.

- **Відсутність концептуальних засад державної політики щодо релігійно–церковної сфери,** які б концентровано, на підставі всебічного аналізу вітчизняного і зарубіжного досвіду, розкривали смислову наповненість та стратегічні вектори цієї політики. Проект Концепції державно–конфесійних відносин в Україні за останні п'ять років двічі обговорювався за участю фахівців, проте не став предметом широкої публічної дискусії.

- **Недосконалість чинного законодавства щодо релігії і церкви.** Базовий Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації» зазнав серйозної критики з боку ПАРЄ, оскільки застарів і не дає відповіді на актуальні питання сучасного суспільного розвитку. Не усунуто колізії між базовим законом з питань свободи віросповідання та Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб–підприємців». Не врегульовано ситуацію щодо права релігійних організацій засновувати загальноосвітні навчальні заклади. Конфесії відчувають себе дискримінованими порівняно з іншими суб'єктами правовідносин. Контраверсійність поглядів з питань зближення духовної і світської систем освіти перешкоджає її успішному розв'язанню.

- **Зволікання з удосконаленням порядку реституції церковної власності.** Незважаючи на те, що за роки незалежності Української держави значний масив куль-

тових споруд і майна вже повернуто релігійним організаціям, питання залишається відкритим. Малопродуктивною виявилася діяльність комісій, покликаних вирішувати проблему повернення церквам і релігійним організаціям втраченого за роки тоталітаризму. Досвід останніх років засвідчив, що ані Міжвідомча комісія з підготовки пропозицій щодо відновлення прав церков і релігійних організацій, порушених унаслідок здійснення тоталітарної політики у минулі часи, ані її правонаступниця – Комісія з питань повернення майна релігійним організаціям при Кабінеті Міністрів України – не виробили ефективних механізмів реституції церковної власності.

Зауваження ПАРЄ до Закону України
«Про свободу совісті та релігійні організації»

- 1) *законом обмежено форми, у яких можуть створюватись релігійні організації;*
- 2) *встановлено обмеження на мінімальну кількість засновників, які можуть зареєструвати статут релігійної організації у кількості 10 осіб (водночас для інших громадських організацій вимагається 3 особи);*
- 3) *релігійним організаціям заборонено створювати місцеві відділення без статусу юридичної особи (філії та представництва);*
- 4) *релігійні об'єднання не можуть набувати статусу юридичної особи;*
- 5) *дискримінація іноземців та осіб без громадянства;*
- 6) *брак прозорості в питанні, які організації мають реєструвати обласні державні адміністрації, а які – державний орган у справах релігій;*
- 7) *наявність у законі низки нечітких положень, які залишають широкий вибір виконавчим органам.*

- **Роз'єднаність українського православ'я.** Суб'єкти церковного протистояння в Україні – УПЦ МП, УПЦ КП, УАПЦ – не зуміли досягти очікуваного суспільством порозуміння. Обумовлена політичною кон'юнктурою юрисдикційна різновекторність вказаних церков за роки незалежності призвела до вираженої сегрегації вірних у межах однієї конфесії. Це стало джерелом міжцерковного напруження і конфліктності, серйозною перешкодою на шляху духовної консолідації української нації, конституювання Української Помісної Православної Церкви.

- **Факти втягування релігійних організацій в політичний процес, що дискредитує міжнародний авторитет України.** Нехтуючи принципом верховенства права та керуючись принципом політичної доцільності, окремі чиновники демонструють прихильне ставлення до одних релігійних об'єднань та упереджене – до інших.

- **Релігійна некомпетентність громадян.** В інформаційному просторі практично відсутні культурно–релігійнознавчі програми, доступні для кожного жителя України і здатні незаангажовано ознайомити його з найрізноманітнішими віросповідними традиціями світу, розповісти про вчинки осіб, які є прикладами терпимості й толерантності.

ІНІЦІАТИВИ

- **Розробити проект Концепції суспільно–релігійних і державно–церковних відносин.** Прийняти документ після його широкого фахового та публічного обговорення.

- **Прийняти нову редакцію Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».**

- **Підготувати та прийняти Закон України «Про реституцію церковного майна».** Передбачити у ньому чіткі механізми повернення релігійним організаціям майна та іншої конфіскованої власності.

- Провести парламентські слухання з питань свободи совісті та забезпечення умов проведення міжконфесійного діалогу. Про результати поінформувати Парламентську Асамблею Ради Європи.
- Не допустити ескалації конфліктності, продукованої у вітчизняному православ'ї, на весь спектр суспільних відносин. Задіяти наявний державницький потенціал – дипломатичний, нормотворчий, науковий, гуманітарний – задля досягнення консенсусу між православними юрисдикціями щодо утвердження в Україні Помісної Православної Церкви.
- Включити до освітніх телевізійних програм цикли просвітницьких культурно–релігієзнавчих проєктів, до розробки яких залучити представників різних конфесій, фахівців НАН України, Міністерства освіти і науки України.
- Розробити та запровадити оптимальну для України форму інкорпорації релігійної компоненти у навчально–освітній процес.

ОЧІКУВАНІ РЕЗУЛЬТАТИ

у короткостроковій перспективі

- Гармонізація національного законодавства з питань свободи совісті та віросповідання, приведення його у відповідність до європейських стандартів.
- Утвердження принципу партнерства у взаємодії між державою та релігійними організаціями.
- Пом'якшення напруження у міжконфесійних та міжцерковних відносинах.
- Оптимізація співпраці Української держави і релігійних організацій.
- Задоволення права громадян на отримання знань у сфері релігії.

у довгостроковій перспективі

- Консолідація української нації на основі спільних духовних цінностей, підвищення рівня духовності українських громадян.

- Конституювання Української Помісної Православної Церкви.
- Виконання Україною вимог членства в ЄС щодо забезпечення свободи совісті та віросповідання.

«Релігія забезпечує піднесене ставлення особи до себе і свого Бога, а також відносин з зовнішнім світом і суспільством, в якому ця особа мешкає».

Рекомендація ПАРЄ 1202 (1993)

«Щодо релігійної терпимості в демократичному суспільстві»

6.3. АУДІОВІЗУАЛЬНІ ЗМІ У КОНТЕКСТІ ВИМОГ ЄС ТА РАДИ ЄВРОПИ

«Сьогодні ми маємо спільними зусиллями розвивати і зміцнювати наш єдиний інформаційно-культурний простір. Це нагальна й необхідна умова утвердження національної ідентичності українців як гордого, державного народу. ...Наші мас-медіа повинні відповідати світовим стандартам. Нам належить збільшувати виробництво якісного національного продукту, розвивати інститути суспільного мовлення, створювати закордонні кореспондентські мережі, запроваджувати цифрове телебачення нового покоління.»

Президент України В. Ющенко
Звернення з нагоди Дня журналіста, 6 червня 2008 року

ПРОБЛЕМИ

Свобода слова та інформації є основою успішного розвитку демократії та базовою умовою членства в ЄС. Створення політико-правових умов, які заохочують вільне функціонування засобів масової інформації (ЗМІ), гарантують громадянам демократичні права і свободи та забезпечують національну інформаційну безпеку – одне з головних завдань державної влади.

Найбільш впливовими ЗМІ є аудіовізуальні, які абсолютно домінують у структурі інформаційного споживання і є основним каналом впливу на суспільну свідомість. Проте розвиток вітчизняних аудіовізуальних медіа обтяжений низкою вагомих проблем.

Протягом 2005-2008 рр. кількість громадян, які для отримання інформації надають перевагу телевізійним медіа, збільшилася з 73 % до 79 %.

- **Невідповідність стандартам ЄС і Ради Європи нормативно-правової бази в частині регулювання діяльності аудіовізуальних ЗМІ**, що створює перешкоди на шляху інтеграції нашої держави у європейський медіа-простір. Неузгодженість вітчизняного законодавства з європейським стосується насамперед забезпечення прозорості відносин власності щодо ЗМІ, запобігання надмірної концентрації ЗМІ та законодавчого регулювання рекламної діяльності.

- **Відсутність дієвого громадського та державного контролю у цій сфері**, що створює сприятливі умови для використання аудіовізуальних ЗМІ в якості інструменту політичного та економічного тиску олігархічних груп на владу і суспільство.

- **Монополізація ринку ЗМІ**, яка знижує можливості появи на ринку нових конкурентоспроможних гравців, звужує діапазон представництва в телеєфірі різноманітних суспільних інтересів.

- **Відсутність Суспільного телерадіомовлення**, яке має слугувати інтересам громадян, бути каналом суспільної комунікації, інструментом діалогу громадськості з владою. Світовий досвід свідчить, що розвинені структури суспільного телерадіомовлення є невід'ємним елементом сучасної демократії, умовою і показником її успішного розвитку. При цьому існує пряма залежність між впливовістю цих структур у суспільстві і ступенем зрілості демократичних інститутів і процедур.

- **Відсутність масового виробництва якісного українського аудіовізуального продукту, що призводить до переважання у телерадіофері та багатоканальних мережах продукту іноземного виробництва (в основному – російського).** Найпотужніші телевізійні виробництва, що діють нині в Україні, з комерційних мотивів закупають іноземні (передусім, російські) формати, а у виготовлені власного продукту орієнтуються переважно на російськомовного споживача. Відтак, переважна більшість телевізійної продукції, що розміщується на вітчизняному телебаченні, виступає чинником консервації та зміцнення російського мовно–культурного впливу, що не відповідає економічним, соціальним та культурним інтересам суспільства, гальмує процеси формування сучасної української ідентичності.

- **Експансія закордонних аудіовізуальних ЗМІ на ринку України, які порівняно з вітчизняними мовниками мають краще фінансове забезпечення.** Через недостатність коштів і технічне відставання українські телерадіокомпанії некомерційного типу втрачають конкурентоспроможність, а їх вплив на аудиторію є значно меншим від очікуваного.

- **Велика кількість реклами алкоголю на українському телебаченні, що не узгоджується з європейською практикою й національними інтересами.** Виробники алкогольної продукції разом із виробниками споживчих товарів та операторами мобільного зв'язку є сьогодні лідерами на вітчизняному ринку теле-реклами. Формально залишаючись у рамках закону, вони в основному вдаються до непрямих її форм – спонсорства та product placement (розміщення логотипу своїх товарів у телепрограмах, фільмах тощо). Водночас, на відміну від країн ЄС, у нашому телерадіопросторі практично відсутній інформаційний продукт, спрямований на пропаганду здорового способу життя, роз'яснення негативних наслідків вживання алкоголю.

Після 2000 року український ринок телевізійної реклами – основного джерела прибутку телекомпаній – розвивається найбільшими в Європі темпами; лише впродовж 2001–2007 років його обсяг збільшився вдесятеро і продовжує швидко зростати. Загальна кількість телерадіоорганізацій за цей же період збільшилася з 791 до 1523, що також є одним з перших у Європі показників.

- **Низький рівень інтегрованості аудіовізуальних ЗМІ у світовий і, зокрема, європейський телерадіопростір.** Міжнародна спільнота отримує неповну й не завжди коректну інформацію про Україну, що шкодить її міжнародному іміджеві.

ІНІЦІАТИВИ

- **Сприяти розвитку конкуренції та запобігати монополізму у сфері телекомунікацій, телебачення, радіомовлення.**

- **Адаптувати нормативно-правову базу регулювання аудіовізуальних ЗМІ до стандартів ЄС в частині регулювання діяльності аудіовізуальних ЗМІ.** З цією метою:

- ратифікувати Європейську конвенцію про транскордонне телебачення;

Рішення РНБОУ від 21 березня 2008 року «Про невідкладні заходи щодо забезпечення інформаційної безпеки України», уведене в дію відповідним Указом Президента України від 23 квітня 2008 року № 377, передбачає комплекс заходів щодо вирішення найактуальніших проблем вітчизняної інформаційної сфери та є свідченням того, що державна політика у сфері телерадіомовлення набуває системності й орієнтованості на національні інтереси України

- внести зміни у Закон України «Про телебачення і радіомовлення» у частині обмеження концентрації ЗМІ;
- внести зміни та доповнення у Закон України «Про рекламу» щодо визначення поняття «телеторгівля» та засад її квотування;
- внести зміни та доповнення до Закону України «Про захист економічної конкуренції», які визначатимуть типи медіа-ринків, субринків, критерії їх класифікації; критерії визначення часток суб'єктів господарювання на таких ринках; поняття горизонтальної, вертикальної та перехресної концентрації.

• **Створити систему Суспільного телерадіомовлення.** Внести зміни до Законів України «Про телебачення і радіомовлення» та «Про систему Суспільного телебачення і радіомовлення України». Суспільне телебачення і радіомовлення має бути незалежним і не може контролюватися державою, політичними партіями, приватними організаціями чи особами. Організації Суспільного телебачення і радіомовлення мають діяти за принципами законності, незалежності, об'єктивності, прозорості та відкритості, підзвітності громадянам України.

• **Забезпечити всебічну державну підтримку у переході України на цифровий формат телерадіомовлення,** що передбачено Регіональною угодою «Женева–2006».

• **Налагодити системне та масове виробництво національного аудіовізуального продукту, забезпечити просування його на ринки та розміщення у телерадіоєфірі.** Особливу увагу приділити телевізійному кіновиробництву. Розробити цільову програму державних замовлень на виробництво та розміщення телевізійної продукції вітчизняного виробництва.

• **Інтенсифікувати популяризацію вітчизняними аудіовізуальними ЗМІ європейських цінностей,** акцентуючи увагу на висвітленні культурного, політичного й соціально–економічного розвитку країн Європейського Союзу, історичних та духовно-культурних зв'язках між Україною та країнами Європи, надбаннях європейської цивілізації.

• **Вдосконалити та розширити систему репрезентації України всередині країни й у світі.** Для цього необхідно розширити мережу корпунктів і представництв національних інформантств та ЗМІ у світі; посилити співробітництво з міжнародними організаціями, органами державної влади та неурядовими організаціями інших країн з метою подальшої інтеграції вітчизняних медіа до європейського інформаційного простору; виконати завдання, викладені в Концепції «Державної програми забезпечення позитивного міжнародного іміджу України на 2007–2010 роки».

• **Посилити моніторинг телерадіоєфіру щодо дотримання чинного законодавства України в частині захисту людської гідності, упередження проявів нетерпимості, шовінізму та ксенофобії.**

ОЧІКУВАНІ РЕЗУЛЬТАТИ

у короткостроковій перспективі

- **Перехід України на цифровий формат мовлення, оптимізація використання національного радіочастотного ресурсу, розширення можливостей доступу громадян до інформації.**
- **Забезпечення цілісності вітчизняного інформаційного простору.**

- **Задоволення комунікативно–інформаційних і просвітницько–виховних потреб соціуму й особистості, реалізація права на свободу слова та інформації. Забезпечення зворотного зв'язку між державою та суспільством, центром і регіонами.**

- **Виготовлення, системна та масова трансляція й популяризація національного аудіовізуального продукту, забезпечення його сталої присутності на зовнішніх ринках.**

- **Створення й поширення у світовому інформаційному просторі цілісної збалансованої картини розвитку країни та суспільства.**

у довгостроковій перспективі

- **Утвердження свободи слова та інформації.**
- **Інтеграція України у європейський та світовий телерадіопростір.**
- **Формування позитивного іміджу України, зростання її міжнародного авторитету.**

